

Bibliaóra – 2022.április 26.

Előfohász: „Van-e olyan ember, aki életben maradhat, és nem lát halált, aki megmenekülhet a holtak hazájától (Szela.) (Zsolt 89,49)?” Ámen.

Ének: 119. zsoltár: 41-44: „Lelkem elfogy nagy kívánságában...”

Előima:

Köszönjük Urunk, hogy arra hívsz bennünket, hogy ne higgyünk a világnak, de mégis abban szolgálva Téged bizonysgot tegyünk hatalmadról, szeretetedről és kegyelmedről. Sok nyomorúságunk van, sok szenvedésen keresztül éred el életünk alakulását. Úgy formálsz bennünket, ahogy jónak látod. Hálásak vagyunk ezért. Kérünk, cselekedj ma is, hogy ébredező hitünk megállapodjon Melletted. Hadd legyünk olyanok, mint a viasz, amely megolvad jelenlétedtől. Hadd legyünk olyanok, mint a pihegő gerle, amely szárnyaid árnyékába menekül. Sok minden eltántorít bennünket Tőled, de ne engeddd, hogy valami el ne vonja figyelmüket attól a drága kincstől, ami Neked is érték, haszon és áldás. Légy most itt jelen, szólj Igédből és Igédben, szolgál Szolgája, drága Krisztus, mert hallják a Te szolgálaid. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel II. könyve 18,19-32

„Ahímaac, Cádók fia ezt mondta: Futok, megviszem az örömhírt a királynak, hogy igazsgot szolgáltatott neki ellenségeivel szemben az Úr. De Jóáb ezt mondta neki: Ne légy te ma hírvivő, majd máskor vihetsz örömhírt. Ma nem örömhírt vinnél, hiszen meghalt a király fia! Egy etióp embernek azonban ezt parancsolta Jóáb: Menj, jelentsd a királynak, amit láttál! Az etióp ember leborult Jóáb előtt, azután futásnak eredt. Ahímaac, Cádók fia megint ezt mondta Jóábnak: Bármi történjék is, elfutok én is az etióp után! De Jóáb ezt felelte: Miért futnál éppen te, fiam? Nem örömhír ez, amelyért jutalmat kapnál. Bármi történjék is – mondta –, elfutok! Erre azt mondta neki Jóáb: Hát fuss! Futásnak eredt tehát Ahímaac a kikkári úton, és megelőzte az etiópot. Dávid ott ült a két kapu között, az őrálló pedig fölment a kapu tetejére a bástyára, és amikor körülnézett, látta, hogy egy ember fut egyedül. Az őr lekiáltott, és jelentette ezt a királynak. A király ezt mondta: Ha egyedül van, örömhírt hoz. Közben az az ember egyre közeledett. Azután meglátta az őr, hogy fut egy másik ember is. Lekiáltott hát az őr a kapuba: Jön még valaki, az is egyedül fut! A király ezt mondta: Az is örömhírt hoz. Majd ezt mondta az őr: Úgy látom a futása alapján, mintha az első Ahímaac, Cádók fia volna. Akkor ezt mondta a király: Jó ember ő, biztosan jó hírt hoz. Ahímaac ezt kiáltotta a királynak: Békesség! Azután leborult a király elé arccal a földre, és ezt mondta: Áldott az Úr, a te Istened! Kezedbe adta azokat, akik kezet emeltek az én uramra, királyomra. De a király ezt kérdezte: Épségben van-e az a fiú, Absolon? Ahímaac így felelt: Láttam egy nagy tömeget, de Jóáb elküldte a király egyik szolgáját meg a te

szolgádat is, ezért nem tudom, mi történt. A király erre ezt mondta: Eredj odébb, állj félre! Ő tehát odébbment, és félreállt. Közben megérkezett az etióp ember is, és így szólt: Jó hírt küldenek, uram, királyom! Igazságot szolgáltatott ma neked az Úr mindazokkal szemben, akik fölkeltek ellened. De a király ezt kérdezte az etióptól: Épségben van-e az a fiú, Absolon? Az etióp így felelt: Úgy járjanak az én uram, királyom ellenségei és mindazok, akik a vesztedre törnek, mint az a fiú!"

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

19-23. vers

A beháborúnak vége. De valakinek mégis meg kell mondania Dávidnak, hogy Absolon halott. A gyors lábú papi ifjú Ahímaac első akar lenni a „jó hír” tolmácsolásában, de nem sejtí, hogy hogyan hat Absolon halála Dávid királyra. Jóáb, a gyakorlott harcos nagyon ügyesen felméri, hogy Absolon halálhíre fájdalmat okoz a királynak. Ő meg akarja védeni Cádók gyermekét attól, hogy ne azok sorsára kerüljön, akik önmagukat örömhírvivőknek tüntették fel Dávid előtt. Az amáleki jövevény fiának ezt mondta [...] Dávid: „Magadnak köszönheted, hogy így jártál, hiszen a saját szád vallott ellened, amikor ezt mondtad: Én öltem meg az Úr felkentjét (IISám 1,15-16).”

Vagy: „Dávid azonban így felelt Rékábnak és testvérének, Baanának, a beéróti Rimmón fiainak: Az élő Úrra mondom, aki kiváltott engem minden nyomorúságból, hogy én elfogattam és megölettem Ciklágban azt, aki híriül hozta nekem, hogy meghalt Saul, és azt gondolta, hogy örömhírt hozott, és ezért majd megjutalmazom. Hát akkor most, amikor gonosz emberek meggyilkoltak egy igaz embert a saját házában, a fekvőhelyén, hogyne kérném számon tőletek a vérontást, hogyne irtanálak ki benneteket az országból?! Akkor Dávid parancsára legényei felkoncolták őket. Kezüket, lábukat levágták, és felakasztották őket Hebrónban a tó mellett. Ísbóset fejét pedig elvitték, és eltemették Abnér sírjába Hebrónban (IISám 4,9-12).”

Jóáb épp ezért egy etióp szolgát bíz meg a hírvívéssel, nem pedig Ahímaacot. Az ő sorsa számára közömbös, de a papi sorból való-é nem. Ahímaacot azonban nem lehet eltántorítani a döntésétől. Ő kockáztat. Az ige szinte fokozza a feszültséget, hogy mi is fog történni Cádók fiával, aki azt gondolja, hogy örömhírt visz a királynak. Az események ott lesznek igazán érdekesek, amikor Ahímaac megelőzi az etióp szolgát.

A halálhír sohasem jó hír. Az életre kelés az örömhír: „Nincsen itt, mert feltámadt!” (Mt 28,6) Milyen fontos megvizsgálni életünket olyan szempontból, hogy örömhírvívők vagyunk minden tekintetben. Megéri elsőnek lenni, akkor amikor a harcok, a küzdelmek végkimeneteléről kell számot adnunk? Sohasé felejtjük el, hogy a halálhír nem jó hír. A szülő mindig szülő marad. Az édesapa, édesanya mindig szülő marad, annak ellenére is, hogy gyermeke hűtlen, ellene küzdő és

rugódozó életet él. Halálhír vagy örömhír van az ajkunkon? Mit vár, mit érez az, aki ajkunk bizonyágtételét hallja?

24-32. vers

Dávid a belső és a külső kapu között várja a hírt. Így testközelből kommunikálhat az őrral a kapuban. Amit lát az őr, azt első kézből hallja a király. Dávid jó híreket vár. Tele van reménységgel. Minden odaérkező emberben a jót látja és jóhírt hallja. Mivel egyedül futnak és nem tömegesen, ez jó jel hiszen, ha több férfi futna együtt, akkor az lehetne a menekülés jele is. Ahímaac csak a győzelemről számolt be és dicsőítette Istent. Arra a kérdésre, hogy mi van Absolonnal, nem válaszolt. Kitért a válaszadástól. Tudja, hogy mi történt a király fiával, de nem tudja megmondani a királynak az igazságot, mikor a fiáról van szó. Most, a reményteljes szemekben látja Ahímaac azt, amire Jóáb nyomatékosan felhívta a figyelmét. Most tudatosult benne, hogy mit okoz az igazság Dávidnak. Hiszen ő a jót várta és egyszerre fájdalom járja át szívét. Az etióp szolga ismeri az udvari szóhasználatot, mindenbe be van avatva, de Dávid kérdése után, igaz közvetve, de elmondja az igazságot. Becsomagolja a hírt. Tisztán és érthetően elmondja, hogy Absolon meghalt.

1. Ahímaac és a kúsi szolga is Istent tartják a győztesnek. Izráel Istenét, Aki a felkelőket megbüntette, és Dávidot jogosan megszabadította. Visszahelyezte jogos királysága élére.

2. Jóáb teljesítette feladatát, a harci expedíció sikeres volt, de valóban így könyvelte el a király is?

3. Hogyan válaszol mindenre a reményekkel teli szívű király? Valóban örömhír lesz számára a két követ híre, akik teljesítették Jóáb parancsát?

4. Könnyű megmondani, közvetíteni életünk csataterének a híreit? Könnyű azt mondani, ez és ez történt, annak aki bíz, hisz és remél a megújulásban és az egymás mellett való békés együttélésben?

5. Vannak emberileg nézve igazi győztesei a családi perpatvaroknak? Megéri, amikor a gyermek szinte meghal a szülő szeme láttára? Megérte? Bűneink büntetése ez.

6. Az engedetlen gyermek is az én gyermekem. Az ellenem rugódozó gyermek is az én vérem.

7. A futásnak eredt etióp szolga parancsot teljesít, de milyen komolyan a pogány ember is megrágja üzenetének átadását. A miként, a hogyan mennyire fontos. Együttérzés, beleérzés, nem pedig hűbele Balázsként elmondani mi is történt. Fel kell nőni a feladathoz, hogy az ember lássa, nem minden arany, ami fénylik. Nem könnyű, nem lesz könnyű senkinek ezt feldolgozni, annak sem, akinek beszélni kell, és annak sem, aki hallja és egyszerre fel fogja: „Gyermekem nincs többé.”

Köznéek: 401. dicséret: 4. verse: „Ez a világ magához...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Rómaikhoz írott levele 4,1-12

„Mit mondjunk tehát, mit ért el Ábrahám, a mi ősatyánk a saját erejéből? Ha ugyanis Ábrahám cselekedetekből igazult volna meg, akkor volna mivel dicsekednie, de nem Isten előtt. De mit mond az Írás? „Hitt Ábrahám Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul.” Aki fáradozik, annak a bért nem jutalomként számítják, hanem azért, mert tartoznak azzal. Aki pedig nem fáradozik, hanem hisz abban, aki megigazítja az istentelent, annak Isten a hitét számítja igazságul. Ahogyan Dávid is azt az embert mondja boldognak, akinek Isten cselekedetek nélkül tulajdonít igazságot: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.” Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülmetélteknek szól-e, vagy a körülmetéletleneknek is? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak Isten a hitet számította be igazságul. De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülmetélten vagy körülmetéletlenül? Nem körülmetélten, hanem körülmetéletlenül. Sőt a körülmetélkedés jelét is körülmetéletlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülmetéletlen hívőnek, és az igazság azoknak is beszámíttassék; és hogy atyja legyen azoknak a körülmetélteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmetéletlenül tanúsított hitének.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-3.vers

Pál apostol Ábrahám példáján keresztül akar általánosítani. Megteheti? Van létjogosultsága Ábrahám testi és lelki voltának az egyházra és a zsidókra nézve is? Igen, minden bizonnyal. Hiszen a zsidók semmi mással nem tudtak dicsekedni csak azzal, hogy ők Ábrahám fiai. Ábrahám elsőbbsége életükben mindent felülmúlt. Testben mindenképp! De vajon lelki síkon is? Pál kijelentése egyértelmű: „Ne távolodjanak el atyjuk példájától, tehát Ábrahám, az ő test szerinti atyjuk válják számukra hitbeli példává. Itt nincs helye kérdésnek. Itt nincs helye elsőbrendűségnek: „ki vagyok, én vagyok!”. A családi pozitív példák felelevenítése hasson oda életünk megjobbítására. Ábrahám ugyanis Isten előtt nem cselekedetei alapján, hanem hite alapján állhatott meg. Dicsekedni csak azzal lehet, ami a sajátunk, a miénk, de a hit Isten ajándéka. Felbecsülhetetlen érték. Isten ítélete szerint a mi cselekedeteink nem érnek jutalmat. Ábrahám és te sem, én sem vagyunk méltók arra, hogy Isten elé álljunk azzal, amit tettünk Csak az van a tarsolyomban, amit elmulasztottam.

Épp ezért idézi Pál apostol az IMóz 15. részének 6. versét, amelyben Ábrahám mindent megragadott. Vagyis elfogadta Isten vezetését, a szövetségre igent mondott, és arra is, hogy gyermekévé fogadta őt az Úr. Sőt hittel belekapaszkodott ígéreteibe is: a gyermekáldás sorozatba. A hit Isten tervébe való belesimulást jelenti. Ábrahám hitt, Isten „úgy lesz” szavának. És megtett. Mindent Ótőle remélt.

Ábrahám megragadta az Úr jóságát és jóakarátát. Megértette, hogy a hit és az ígélet összetartozik. Az Ajándékozó és a megajándékozott egymásra találtak. Ábrahám igaznak vélte mindazt, amit Isten mondott neki. Épp ezért az Úr igaznak minősítette, nem azért, mert eleve az, hanem azért, mert hitt. Rokonértelmű szavakat használ az ige. Hitt, tehát az igazságra igyekezett.

Bennünket Krisztusban tett igazzá Isten előtt. Ő neki kellett előttünk járnia, Ő öltöztet fel minket a maga igazságába. Drága Testvérem! „...láttasd, hogy szent példája hat, s hogy áldott útját járva hittel, Te is adod egész magad.” (RÉ 472. dicsérte 3. verse).

4-5.vers

A munkálkodó az, aki érdemeire tekint és a tartozásokra apellál. Aki munkálkodik, annak csak „tartoznak”, mert a törvény cselekedeteit szajkózza. Aki azonban nem munkálkodik, tehát hisz, az tudja, hogy KINEK hitt. Pál megkérdezi az olvasóit: „mire rendezkedsz be ebben a földi életben? Egy életen át mindenki neked tartozik és te tartozol jó cselekedetekkel, vagy elfogadod, amid sohasem volt, és élsz abból a kegyelemből, ami rajtad kívül érdemtelenül a Tiéd, nincs hozzá semmi közöd, csak megajándékozottként elfogadod. Isten igazsága nem tartozás, hanem INGYEN KEGYELEMBŐL HIT ÁLTAL ható erő. Krisztus engesztelő áldozata megbékéltetett bennünket az Atyával... Mert mi a hit? Az, hogy én koldusból váltam, Isten által gyermekévé. Az Úr az istentelent, engem elfogadott. Tőle ered minden. Én csak Lázárként koldulok ebben a világban. Az Úr szeretetére méltatta azt, akire haragudnia kellett volna. Az Úr azt részesítette irgalmában, aki bűnös. Hogy lehet ez? Ez felfoghatatlan...

6-8.vers

Az igazság a bűnök elengedése. Elengedés ingyenes. Jóságból elengedő tartozás. Dávid szavai nem a gonosz szolga példázatát tükrözik, aki fojtogatja és kegyetlen társaival szemben, miközben neki a gazdaga elengedte a tartozást, hanem a ház urát, aki megkönyörül és kegyelembe fogadja szolgálait. „Nem tulajdoníttatik nekik” – ahogyan Dávid írja. A bűnök bocsánata célzott isteni cselekedet az emberért. Boldog az az egyén, boldogok azok a közösségek, ahol a bűnök bocsánata Isten tette. Ott nem működnek közre semmiféle emberi cselekedetek. Dávid a maga tapasztalatairól beszél, és Pál éppen a tapasztalt istenes embert szólaltatja meg a római zsidó tengerben, hogy a Rómában élő zsidókeresztyének egyszer és mindenkorra megtudják, hogy mi az alapja a bűnök bocsánatának. A boldogság és az áldás elnyerése attól függ, hogy a kegyelembe fogadott ember ki mondja: „Isten nem személyválogató” és engem véd. A cselekedetek pedig az Ő hatalmas tettének az eredményei. Akit Isten szeretett, az cselekedeteiben is szerethetővé válik. Akinek cselekedetei ítélet alá kerültek, azok meglátták, hogy az Úr irgalomteli tette nyilvánvaló.

9-10.vers

A körülméletkedés a törvény cselekedeteit tükrözi. Azt, amit meg kell tenni. Ahogy lehet, úgy élj a törvény szerint. Pál apostol azonban éppen az Igéből és az Ige által bizonyítja, hogy a kegyelembefogadás megelőzi a körülméletkedés törvényét. Nem az egyetlen szertartásról folyik a vita: körülméletkedés vagy körülméletlenség, hanem a törvény minden cselekedetéről. A törvény betartása tehát nem érdemszerző cselekedetek sorozata, mert először volt Ábrahám életében az irgalomhirdetés, a bűnök bocsánata és az ígéretek elmondása, majd csak úgy a törvény megtartása: a körülméletkedés. A test cselekedeteit megelőzte az Úr kegyelemteljes mondása: „És hitt Ábrahám az Úrnak...” Ábrahám előbb az igazságot hallotta önmagáról, életéről és szolgálatáról, majd cselekedte azt... Sorrend tehát: „Szólj Uram, nyilatkoztasd ki igazságodat, cselekedj, amint szeretnéd, és úgy én megtermem a hála gyümölcseit. Nem leszek tétlen...”

11-12.vers

Körülméletkedés jegye. Keresztség jegye. A jegy és a jelzett dolog. Mindennek haszna van. Bizonyoságot tesz az új élet lehetőségéről Krisztusban, másrészt biztosít a bűnök bocsánata felől. Mennyire elfelejtettük, és ezt milyen sokszor elmondja még az Ószövetség is, hogy ne csak a testeteket, hanem a szíveteket is metéljétek körül. Nem külső dolgokhoz kell kötni az üdvösséget, víz a keresztségben, hanem ahhoz az Úrhoz, Akinek adatott hatalom mennyen és földön és elrendelte ezek cselekvését. „Én leszek a te Istened!” – hallotta Ábrahám (IMóz 17,7), de vajon mi mit hallunk ki abból, amit az Úr nekünk ajándékozott. Látjuk, vagy hiszünk gyermekeink keresztelője alkalmából, hogy Isten cselekedete nyilvánvaló. Figyelmeztető példa Ábrahám élete, de így válik atyává mindannyiunknak számára, a hit Atyjává a mi mennyei Atyánk szeretete által. Nem Ábrahám, hanem Ábrahám Ura lesz az, Aki a körülméletleneket Ábrahám hitén keresztül megtanítja hinni. Ábrahám Urát áldjuk, Aki maga a szeretet, Aki maga az üdvhozó, Aki maga a kegyelem bocsánatát hirdető. „Körülméletlen létünkre hinni” ... Nem a keresztség által igazulunk meg, hanem ugyanaz a hit által, mely által Ábrahám is megigazult. Más hitével nem lakhatunk jól. Épp ezért történik meg az, hogy a gyermekeinket még megkereszteljük, de már a hitvallástételüket elenyésző számban szorgalmazzuk. A gyakorlatban követni a Mestert. Egyedül hit által. Krisztus Jézus által. Vigyázat, hitvallástétel... Vigyázat, hitvallás. Hála gyümölcsei. **Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért. Úri ima: Mi Atyánk...**

Áldás: „Ezen a napon kötött az Úr szövetséget Abrámmal, és ígérte meg neki: A te utódaidnak adom ezt a földet Egyiptom patakjától a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig,... (IMóz 15,18-21).” Ámen.

Ének: 425. dicséret: „Ó, Ábrahám Ura...”